

PLACEN ZA ŽIVOT

Karel Keslly Mazánek

Karel Keslly Mazánek

Placen za život 2

Prolog

Kmitko se těšil, že už bude mít od Cestovky konečně pokoj, a aby ne, čekal ho nový svět a kdo ví, třeba to tu bude lepší než na Regis 1, i když, pravda, svoji planetu měl nejraději. Ale na druhou stranu, znal jen tu a nic jiného. Jaká bude tato a jak ho zdejší tvorové přijmou? To byly otázky, na které nedokázal odpovědět a stále o nich musel přemýšlet. I na svého kamaráda si vzpomněl, snad i proto, že byl poslední dobou takový nijaký. Co se asi stalo jemu? Taky cestoval s Cestovkou, ale proč ten zákaz mluvení o tom, co prožil?! No, otázek byla spousta, ale teď dost přemýšlení a hurá ven z této červené díry, i z dosahu Cestovky...

Boj o život

Plodová voda Lei vytekla na sedadlo. Kmitko se už mohl opřít a zabrat všemi silami o stěny, které se najednou začaly smršťovat a jako by na něho někdo tlačil zevnitř a pomáhal mu z tohoto červeného vězení ven. Šlo to pomalu, ale šlo. Centimetr po centimetru se soukal malým otvorem. Při každém zatlačení a posuvu vpřed zavřel oči a znova se do toho opřel.

„Jde to dobře. Jen tlačte v pravidelných intervalech,“ nabádala průvodčí z vlaku Leu, dle toho, jak byla instruována z telefonu od zdravotní sestry na druhém konci „drátu“.

Najednou, co to... Jako by se dítko zaseklo a nechtělo jít dál...

Mezitím v břiše Lei:

Už jsem unavený jako stonožka. Kašlu na to, však zítra je taky den, pomyslel si Kmitko.

Načež se ozvalo od Cestovky: „Nic takového, je třeba postupovat dál a neodmlouvejte, závisí totiž na tom váš život. Máte na to ani ne hodinu, jinak zemřete.“

„Ježkovy oči,“ prolítlo hlavou Kmitkovi. „To mám tedy co dělat, jenže já už jsem unavený. Kde nabrat síly?“

„Když to zvládnete, smaže se vám velký karmický dluh. Pokud ne, přestanete existovat.“

„Co je to za móresy? To mě jako necháte tady chcípnout?“

„Ano,“ stroze odpověděla Cestovka. Avšak to byla ve skutečnosti jen blamáž a důvod, aby se Kmitko snažil a probjoval si cestu ven.

Lea si dělala starosti, ale průvodčí i Lein přítel ji uklidňovali...

„Na chvíli si odpočiň a pak to zkus znova,“ shovívavě se Leu pokoušel uklidnit Pavel.

Mezitím se průvodčí ptala na to zaseknutí sestřičky, ale ta říkala, že chvilkové nevadí. Horší by bylo, kdyby to bylo dlouhotrvající. To však nenastalo – po chvíli se opět dítko pohnulo vpřed.

Kmitko se prodíral ven, ale šlo to ztuha. Nicméně vidina smrti v něm probudila neskutečnou sílu. Dral se, co mu jen síly stačily. Šlo přece o jeho život. Na druhou stranu, vědět, že to bude takto, nešel by do toho. Bylo to moc velké riziko a pak ani nevěděl, jak je daleko. Ted' už cítil pravidelné stahování a tlačení na sebe. Rozhodl se tedy, že při každém takovém zatlačení zatlačí i on a jak se později ukázalo, byla to správná volba.

„Jde vám to skvěle,“ konstatovala s nadšením Cestovka. „Zdá se, že přežijete. Ale je třeba se ještě snažit. Musíte vylézt celý,“ nabádala Cestovka Kmitka.

„A proč mi tedy nepomůžete?!“

„To nelze, to může jedině vaše matka.“

„Matka?“

„Matka – tvor, jenž vás porodí na svět,“ vysvětlovala Cestovka.

„Aha,“ suše konstatoval Kmitko, ač mu to bylo jasné jak psovi vrtulník. Znal jen vajíčko a skořápku, tak jak se tvorové rodili na Regis 1.

„No hurá už je venku,“ zavýskla nadšením průvodčí a dávala Lei malé děvčátko... Lea byla blahem bez sebe. Přitiskla si ji k sobě a dala jí pusku na čelíčko. „Vítej v našem světě.“

Holčička pomalu otevřela očka a její pohled utkvěl na Lei.

„Oční kontakt je prý důležitý, jak jsem se dozvěděla od kamarádek. Pojd', Pavle, vezmi si ji na chvílku, ať taky vidí i svého otce.“

Pavel vzal opatrně dítě do svých rukou. Jak malý byl tento tvořeček a kolik toho musel udělat, aby se dostal na náš svět – proběhlo Pavlovi v hlavě.

„Za chvíli jsme v Brně a tam už čeká sanitka... ti vás převevou na Obilňák,“ podotkla průvodčí. Měla sice radost, ale jakmile se drobet vzpamatovala, sraštila čelo... „Celá sedačka od krve, na podlaze, prostě všude, jak u řezníka. To budou mít uklízečky radost. Ale co, za to je platí dráhy. Nic kloudného stejně nedělají...“ brumlala si pro sebe, jak byla namyšlená.

„Hurá, jsem venku,“ prolétlo Kmitkovi hlavou a otevřel oči. Viděl rozmazaně a pak ho kdosi plácl po zadku. Rozěřval se, moc to totiž bolelo. „Kurník, to neumíte být citliví?!“ Po chvíli se však uklidnil a začal vnímat tento nový svět...

„Zvládl jste to, teď je to jen na vás, jakmile bude zase třeba, ozveme se,“ prolítlo od Cestovky ke Kmitkovi.

„No hurá!!! Konečně svobodný, ale vlastně jaký hurá... říkali, že se zas ozvou... Kruci! To vypadá na pěkný vězení, ale co, uvidíme, co se bude dít dál. Jen kdybych viděl o něco líp.“

„To se vám upraví, jak trochu povyrostete, nebojte se,“ konstatovala Cestovka. „A abychom nezapomněli, za klení se vám odečítá padesát tisíc kreditů.“

Kmitko si jen povzdechl – byl vyčerpán. Proto zavřel oči a usnul. Cítil, že je na čemsi teplém – usínalo se mu dobře.

Mezitím si Lea přivinula holčičku k sobě na hrud' a byla šťastím bez sebe nad tím malým tvorečkem... Jméno bylo jasné... Katka... stihla to minutu před polednem.

Nemocnice

Jen co vlak dojel do stanice, okamžitě se objevili záchranáři s nosítky. Vlak byl naštěstí už moderní, a proto se tam nosítka dobře vešla...

„Maminko, už jsme tu. Jak vám je?“ vlídně Lee pokynul jeden ze záchranářů.

„Ujde to, malá mi usnula,“ a tiskla si Kačenku na hrud’.

„To nevadí, teď doděláme drobnosti a v nemocnici si vás pak vezmou do parády celou i s děťátkem.“

Doktor vyšetřil Leu i Kačenku a konstatoval, že je vše jak má být – v normě – na to jak to proběhlo. Uložili Leu na nosítka a šup s ní ven do sanitky. Pavel šel samo sebou s nimi.

„To je váš manžel?“

„Dá se říci... je otcem dítěte,“ kníkla provinile Lea, najednou si uvědomila, že ještě není vdaná. Což ji trochu vyvedlo z míry. Sice se s Pavlem rozhodli, že budou žít jako druh a družka, tedy na hromádce, ale poprvé jí to bylo líto.

„Dobrá tedy, pojedete s námi vzadu.“

Dveře od sanitky se otevřely, vsunuli tam Leu, Pavel i doktor za ní a už se jelo městem se zapnutým majákem a houkačkou do nemocnice.

Doktor se Ley i Pavla vyptával na jméno. Zda nemá Lea alergie a taky na bydliště, zdravotní pojišťovnu atd. hotový výsledek.

Když se znova otevřely dveře, byla Lea ráda, že už je z toho venku. Chtěla si schrupnout, ale dítě se na chvilku nějak pohnulo a už nebylo přitíštěné na ni a začalo naříkat. *Asi má hlad*, problesklo Lei hlavou a hned nastavila Kaťušce svoje poloodhalené prso. Katka se přitiskla, ale nic se nedělo. „Co to? Proč necučá?“

Kmitko se probral. Teplo zmizelo a navíc dostal hlad, co teď? Nedalo se nic jiného dělat, než si o to říci. Prvně to zkusil u Cestovky, ale ta mlčela jak zarytá. Pokusil se tedy svojí řečí požádat o jídlo, ale vyloudil jen jakýsi pazvuk, měnící se ve vrískot. To ho docela i vylekalo. Netušil, jak moc to bude slyšet. Ale zakrátko už cítil cosi teplého na ústech.

„Co je to? K čemu je to dobré?“

„Tím se teď budete živit,“ odpověděla Cestovka.

„A jak?“

„Cucáním.“

„Aha,“ a začal cucat, co to šlo.

A zase se Kmitkovi v mysli ozvala Cestovka: „Vidíme, že vám to jde. Tohle od teď bude vaše primární potrava, nezapomínejte...“

„Cože? To mám jako furt cucat?“

„Ano, jiná možnost prozatím není, ale nebojte se, nebude takto nucen cucat dlouho...“

„Už jsem se lekl, a kdy už jako budu moci chodit po svých a normálně vidět? Zatím vidím všechno jen rozmazaně! Dělejte s tím něco, nebo mně snad chcete říci, že to takto bude už nastálo?!“

„Uklidněte se, času dost. Zatím je třeba trpělivosti. Vaše tělo se teprve vyvíjí a bude ještě dlouhá doba, než se dovyvine celé... Ale na to je ještě čas,“ a Cestovka přerušila spojení.

„Zdá se, že je miminko už napapané. Pojd'te, maminko, zvážíme si ho a změříme...“ vyzvala Leu staniční sestra ve špitále.

„Tři kila šedesát bez pár drobných a skoro padesát sedm centimetrů. Máte hezkou holčičku,“ a usmála se na Leu. „Dáme jí cedulku a uložíme ji zatím vedle a vás převezeme do pokoje. Tam si můžete odpočinout. Tu chvíli to děťátko bez vás vydrží. Na chvíli si schrupněte, pokud můžete, protože teď už toho moc nenaspíte,“ s účastí konstatovala sestra.

Byl jsem na Regis 1. Je to sen, či skutečnost? Jak jsem se sem dostal? No, podívám se po kamarádovi, proběhlo Kmitkovi hlavou. Našel všechno přesně tak, jak to bylo, kamaráda pod haldou papírů ukusujícího zrovna červa, svůj zarezervovaný pokoj v hotelu i kredity v trezoru.

„Hmmm... to byl ale dlouhý sen, jsem úplně zmatený...“ zamyšleně povídal Kmitko kamarádovi.

„Já nic slyšet nechci. Na, tu máš kousek. Najez se a pak jdi!“

Co se to děje? Nejlepší kamarád, se kterým se dělil o ten kus papíru i kousek jídla, ho najednou odhání! Proč? Bylo to podivné. Ale sotva se zvedl, že půjde nevím kam, tak se znova probudil na tu druhou planetu a měl velký hlad. „Co to mělo znamenat?! Já chci zpět na Regis 1,“ a Kmitko začal vriskat, co to šlo.

Zanedlouho přiběhla sestra, podívala se na štítek, vzala vrískající Kačenku a už si to s ní metla vedle do pokoje, kde ležela Lea. Kojení na řev zabralo jako med na medvěda a Kačenka se rychle uklidnila.

„To byla sotva hodinka, co jsem tu napolo dřímala,“ pronesla Lea k sestře.

„Už to tak je, mladá paní... na to si zvyknete... časem,“ soucitně povídala sestřička.

Chvilka klidu, kéž by...

Poporodní události se dají shrnout do několika málo vět... Kojení a zase kojení a mezi pauzami kontrola doktorů, ale dá se i sem tam zdřímnout, ostatně to ani jinak nejde. Lea byla unavená, spát se jí chtělo, ale sotva zabrala, tak Katka měla hlad, takže se nedalo nic jiného dělat. Jednou u kojení i usnula, jak z toho byla celá vysílená. Zdál se jí zajímavý sen...

Ocitla se na kraji lesa a vedla za ruku svoji Kaťušku. Tam stála chaloupka a v ní pobývaly tři ženy pospolu. Každá měla nějakou svoji specialitu, jedna uměla věštit z dlaně, druhá z koule a třetí používala kyvadélka. Vešla tedy a jen co otevřela dveře, tak na ni jedna z nich pohlédla a bedlivě si nečekanou návštěvu prohlížela. Ostatní dvě zrovna vařily něco dobrého u kamen.

„Pojďte dál a posad'te se, za chvíli bude oběd hotový.“

„Děkujeme, nemáme hlad, ale rády ochutnáme, že ano, Katko?“

„Ano mamí, už se těším.“

K obědu byla kmínová polévka a kousek chleba – pochutnaly si všechny. Po obědě vyzvala nejstarší z nich Leu, zda by se nemohla podívat její dceři na ruce a poodhalit její osud věštbou z ruky. Najednou Lei přišlo, že je jako u třech sudiček. Byla napnutá... ale svolila.

Samo sebou, Lea byla spirituálně založená, tak to všechno znala a věřila tomu...

„Tak mi tedy podej ruku, maličká...“ vyzvala žena Katku. Ta se chvíli zdráhala dát neznámé ženě ruku, ale když viděla, že i Lea je pro, nenechala se dlouho pobízet.

A žena začala: „Budeš žít dlouho a mít tři děti, avšak tvůj život se bude podobat životu muže, budeš pracovat mezi muži, takže získáš jejich náтуру...“ Dál už nebylo nic.

Lea se probrala z dřímoty, jak jí sestřička brala Katku od prsu...

„Jejdanánky, já jsem usnula?“

„To se stává, nic si z toho nedělejte,“ uklidňovala ji sestřička, „asi jste byla vysílená.“

„To ano, byla.“ Ale to, co se jí zdálo, ji jakoby elektrizovalo a začala nad tím horečně přemýšlet. Její malá holčička s náтурой kluka? No to bude něco, bude si hrát s autíčky, oproti jiným holkám, které si hrají s panenkami?! Kam to povede? A tak přemýšlela dál a dál. Co ji tu malou dušičku asi čeká. Jistě se jí ten sen nezdál jen tak. Věděla z předchozích vlastních zkušeností, a vlastně i od Tomáše, že sny jsou náповědou do života a některé z nich se mohou i uskutečnit, byť ne zcela do detailu.

„Sestři, co myslíte? Zdají se malým dětem taky sny?“

„Milá paní, já sny nemívám, tak nevím, ale je to možné.“

„Hmm... hrozně by mě zajímalo, jaké asi tak mají.“

„Tak s tím já neporadím... asi jako normální lidi... kdo ví...“

A sestřička odešla a nechala Leu přemýšlet a dumat nad tím jejím snem. Ale sotva si spořádala tak nějak myšlenky, tak tu bylo další kojení.

„Sestři, je normální, že se kojí tak často?“

„Ano, v prvních dnech. Postupně se kojení upraví. Je to tím, že miminka mají malý žaludek, sotva jak třešeň či jablko, když už jsou větší.“

„Aha, děkuji, tohle jsem nevěděla.“

„To nic, důležité je kojit, když dítě potřebuje. Zde sice máte stanovené kojení řádem, ale doma si kojení upravte, je to tak lepší. Mimochodem, nedávejte ji na dudlík, pokud nemusíte. Snažte se kojit co nejdéle... dudlík je taková náhražka kojení, aby malá měla něco v puse, ale když si na to zvykne, budete mít velké problémy ji později odnaučit.“

„Hmm... zajímavé a vy to víte jak?“

„Mám doma tři děti v pubertě. U prvního jsem používala dudlík a u dalších už ne. Poradila mi to jedna známá,“ načež se na Leu usmála a odešla.

Lea začala přemýšlet – dudlík – ano, nebo ne? Musí se poptat na netu, až bude z porodnice venku.

A zase se chodbou začal ozývat křik, jak nesla sestra její Katku ke kojení...

„Ach jo, člověk se ani nenadá a je to tu zas,“ povzdechla si Lea.

„Zvyknete si, není lepší pomoci... Ale víte co, kupte si na doma ušák – křeslo. Dobře se v tom odpočívá i kojí. Manžel mi ho koupil a nedám na něj dopustit. Mám dvě děti a obě odkojené na tom,“ pro- nesla Leina sousedka, která byla vedle na lůžku. „Ale je pracný ho se- hnat, moc se nedělá.“

„Děkuji, hned to řeknu příteli, jakmile sem dorazí, aby se po ně- jakém poohlédl,“ odpověděla Lea a přisunula si Katku k prsu. Ta, jak ucítila bradavku, okamžitě se přisála.

„Já mám takový hlad,“ povzdychl si Kmitko.

„Tak si o jídlo řekněte,“ ozvala se Cestovka.

„Zase tím řvaním? Nijak jinak to nejde?“

„Ne.“

„Co už,“ a začal ječet, jak na lesy.

Po chvíli ho kdosi vzal, cítil, jak je kamsi odnášen, už zase. Pro sebe si tak říkal, co je to za divný systém, proč nemůže být stále na tom teplém místě? Ale z úvah ho vytrhlo položení na cosi měkkého a pak ucítil ono staré známé teploučko. Hned mu bylo jasné, že je zase tam, kde je potrava a tak se uvelebil a začal opět sát, co to jen šlo.

Návštěvy

Byla sobota odpoledne, a tudíž takový volnější den, blížil se čas návštěv a Lea netrpělivě očekávala Pavla i ostatní, zda za ní přijdou a co donesou, přece jen už jí to tu začínalo lézt na nervy, jak byla z věčného buzení kvůli kojení a různým poporodním procedurám unavená. Taková čokoláda, to by bylo něco!

Malou měla u sebe a kojila, když vtom se ve dveřích objevil Tomáš s poměrně velkým báglem.

„Nazdar, ty má květinko,“ zahalekal jako na lesy s úsměvem od ucha k uchu. „Něco ti nesu, koukej,“ a začal z tašky vytahovat pomeranče, mandarinky, jablka, džus a kompoty.

„No ty jsi zlato, tohle je super, to si dám do nosu...“ a Lea se hned pustila do kompotu a nabídla i ostatním spoluležícím. Jedna z nich si vzala mandarinku, další pomeranč, jiná kompot. Naštěstí bylo všeho dostatek, tak se maminy podělily o tak vzácné pochoutky... „Jen si berte holky, je toho dost,“ a Lea nabízela, co Tomáš donesl... Pak Tomáš sáhl hlouběji do batohu, který měl na zádech, a vyndal plyšáka – takovou oranžovou opici, moc pěknou a velkou.

„Jůůů, takovou jsem si vždycky přála. Viděla jsem ji za výlohou jako malá a moc a moc po ní toužila, ale nikdy jsem ji nedostala, protože byla moc drahá.“